

РЕШЕНИЕ

№ 26974

гр. София, 13.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9515** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Н. К. Б. от [населено място] срещу Заповед № 3286з-3114/19.08.2024 година на Директор Главна дирекция“Национална полиция“ [населено място], с която последният отказал снемането на полицейска регистрация № 20612/13.11.2003 година по описа на 05 РУ при СДВР на Н. К. Б..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон, като същата противоречи на Решение на СЕС от 30.01.2024 година по дело С-118/2022 година ,както и на Решение № 7379/04.06.2024 година, постановено по дам. дело № 3968/2024 година по описа на АССГ. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият-Н. К. Б. редовно и своевременно призван, се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това жалбата му се поддържа от адвокат Гладнишки, редовно упълномощен и по съображения, подробно изложени в писмена защита. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Директор Главна дирекция“ Национална полиция“ [населено място] редовно и своевременно призван не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 81213-267/10.03.2015 година Министър на вътрешните работи оправомощил директора и заместник-директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

На 31.05.2023 година оспорващият депозирал Заявление до Министър на вътрешните работи, с което поискал да бъде снет от полицейска регистрация извършена срещу него.

На 28.07.2023 година Заместник директор на СДВР разпоредил във връзка с постъпило в СДВР Заявление от 31.05.2023 година от Н. К. Б. за снемане на полицейска регистрация № 20612/13.11.2003 година по писма на 05 РУ при СДВР да се извърши Справка в ГЕКД, като се представят копия от наличните данни в дневника, както и информация във връзка с кой заявителски материал на 05 РУ е извършена регистрацията, като към преписката се приложат копия от наличните данни в дневниците за завеждане на заявителски материали на 05 РУ-СДВР.

На 19.08.2023 година СГП е уведомили СДВР по повод Писмото от 28.07.2023 година, като приложила писмени доказателства.

Със Заповед № 32863-997/13.03.2024 година Директор ГДНП отказал снемането на полицейска регистрация № 20612/13.11.2003 година по описа на 05 РУ при СДВР.

Оспорващият депозирал жалба до АССГ срещу издадената Заповед, а последният с Решение № 7379/04.06.2024 година, постановено по адм. дело № 3968/2024 година отменил издадената Заповед за отказ за снемане на полицейска регистрация и изпратил административната преписка на органа за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Във връзка със съдебното решение, на 19.08.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 32863-3114, с която отказал снемането на полицейска регистрация № 20612/13.11.2003 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, че лицето А. И. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността- Директор ГДНП.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Оспорената Заповед рег.№32863-3114/19.08.2024 година на Директор Главна Дирекция "Национална полиция"- Комисар,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Директор Главна дирекция "Национална полиция",на когото изрично по силата на чл.68,ал.6 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за снемане на полицейска регистрация въз основа на писмено упълномощаване на администратора на лични данни/ Министър на вътрешните работи, на когото изрично последният с нарочна Заповед от 10.03.2015

година е предоставил правото на Директор и Заместник-директорите на ГД“НП“ да издават заповеди за снемане или отказ от полицейска регистрация/ Полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания. Това право е доразвито и залегнало и в разпоредбата на чл.21 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, съгласно която полицейската регистрация се сема или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето А. И. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността Директор ГД“НП“ и е бил оправомощен с нарочна Заповед на Министъра на вътрешните работи да издава заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Следва да бъде отбелязано, че правото на Директор ГД“НП“ е делегирано от страна на Министъра на вътрешните работи и то при изрично предвидена в закона възможност за делегиране на правомощия. Настоящият съдебен състав намира за уместно да посочи, че делегирането представлява възможност, предвидена в закона временно - за определен случай или период от време съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия/ в това число и на административно-наказателни/, се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани.

Спазени са изискванията за форма по чл.59 АПК с означение на фактическото и правното основание- чл.68,ал.6. от ЗМВР, но оспорената заповед е нищожна като противоречаща на влязло в сила съдебно решение.

Правната регламентация на извършаването на полицейска регистрация и снемането и се съдържа в чл.68 от ЗМВР и в Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. Легално определение на понятието „полицейска регистрация“ е дадено в чл.2 от цитираната Наредба, според която полицейската регистрация е дейност по обработване на лични данни на лицата по [чл. 3](#), която се осъществява при условията на [Закона за Министерството на вътрешните работи](#) (ЗМВР) с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Данните от полицейската регистрация се съхраняват и обработват в информационните фондове на Министерството на вътрешните работи (МВР) по [чл. 28.](#) Информационната дейност по тази наредба се осъществява по реда, определен в [ЗМВР](#) и в подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане., като полицейската регистрация се извършва за всяко привличане на лице като обвиняем

за извършено престъпление от общ характер, независимо от предишна такава, като се попълва нова карта за полицейска регистрация и се извършва ново фотографиране. Съгласно чл. 18 от Наредбата полицейската регистрация се сменя служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания или наследниците му.

Писменото мотивирано искане за снемане на полицейска регистрация се подава в структурите и звената по [чл. 5, ал. 1](#) от регистрирания или наследниците му, като регистрираният или наследниците му задължително прилагат към искането документи, удостоверяващи наличието на основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#)/ когато регистрацията е извършена в нарушение на закона, наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по [чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс](#)., наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда, лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание, лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

Писменото мотивирано искане и документите, удостоверяващи наличието на основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#), задължително се изпращат в структурата на МВР, която е извършила регистрацията, а ръководителят на структурата на МВР, която е извършила регистрацията, разпорежда извършване на проверка по административната преписка и. изготвя мотивирано предложение за снемане или за отказ за снемане на регистрацията съобразно установеното основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#) с приложен към него комплект документи от проверката по преписката, като при проверката се изискват допълнително по служебен ред документи от прокуратурата, съда или друг компетентен орган, удостоверяващи наличието на основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#), както и справка за съдимост на регистрирания, а мотивираното предложение и комплектът документи се изпращат в ГДНП съобразно сроковете за извършване на проверка и издаване на индивидуален административен акт по [Административнопроцесуалния кодекс](#).

От своя страна, в чл. 25, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ Регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) 2016/679" и на Закона за защита на личните данни – чл. 25, ал. 2 и 3 ЗМВР. В чл. 26, ал. 1 ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Изрично в чл. 26, ал. 2 е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Съгласно чл. 27 ЗМВР данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68 се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

В чл. 1 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 година е предвидено, че с тази инструкция

се уреждат сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи (МВР) във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

В чл. 3 от Инструкцията са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

От значение за настоящия спор е Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2024 г. по дело С-118/2022, NG, [ECLI:EU:C:2024:97](#), според което [чл. 4, § 1, букви в\) и д\) от Директива \(ЕС\) 2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на [Рамково решение 2008/977/ПВР](#) на Съвета, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Тълкуването на приложимите общностни норми, направено в това решение са задължителни за всички национални съдилища в Европейския съюз, когато разрешават правни спорове и се налага прилагането на тълкуваните от СЕС норми.

В резултат предмет на отправеното преюдициално запитване е: тълкуването на [чл. 5](#) във вр. с [чл. 13, § 2, буква б\) и параграф 3 от Директива \(ЕС\) 2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на [Рамково решение 2008/977/ПВР](#) на Съвета, във вр. с чл. 13, § 2, б. (б) и § 3 от същата, допуска ли национални законодателни мерки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания

и/или отпадане на правото на субекта на данните за ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните му?

След произнасянето на СЕС (голям състав) с Решение от 30 януари по Дело C-118/22 настоящата инстанция трябва да съобрази даденото в посоченото решение тълкуване което има задължителен характер за съдилищата и за административните органи.

Към настоящия момент няма данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на [чл. 4, параграф 1, б. \(в\) и \(д\) на Директива \(ЕС\) 2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, съобразно които /в тази връзка и съображение (26) от Директивата/ администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед.

Съобразно Решението на Съда, [чл. 4, параграф 1, букви в\) и д\) от Директива 2016/680](#), разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква б) и чл. 16, параграф 2 и 3 от тази директива в светлината на [членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз](#), трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Според т. 70 от Решението на СЕС, [чл. 5 от Директива 2016/680](#) оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от Решението следва, че за да се подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва- в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на [чл. 52, параграф 1 от Хартата-в крайна смета да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо](#). Според тълкуването на СЕС подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Съществено в съображенията на СЕС е задължението на полицейския орган-администратор на лични данни, съхраняващ лични данни, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

По този аргумент извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#) за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по реда на [чл. 68 ЗМВР](#). Т. означава, че в хода на административното производство по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#) административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По

същество проверката освен предвидените в [чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация](#) действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в [чл. 68, т. 1-т. 5 ЗМВР](#) за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от Решението по дело C-118/22 г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани в крайният акт, завършващ производството по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#), а именно заповедта по [чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация](#), и да са част от мотивите на органа за издаване на административния акт.

В конкретния случай, административното производство е иницирано въз основа на писмено искане от страна на оспорващия да му бъде снета полицейската регистрация на дата 31.05.2023 година, в което е посочил извършените полицейски регистрации и съответно на това към искането си приложил писмени доказателства . В хода на административното производство е извършена проверка от назначена комисия, която да установи налице ли са основанията за снемане на полицейската регистрация. Резултатите от проверката са обективирани в Справка за извършена проверка, последната е изпратена на Директор СДВР, а последният въз основа на събраните доказателства изготвил предложение до Директор ГД „НП“, в което посочил, че едната полицейска регистрация следва да бъде за снета , а другата – не, като оспорващият депозирал жалба до АССГ срещу заповедта за отказ за снемане на полицейската регистрация, а последният с Решение № 7379/04.06.2024 година отменил Заповедта за отказ за снемане на полицейската регистрация и изпратил административната преписка за ново разглеждане при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона, като оспорената заповед е издадена именно въз основа на отменителното Решение на АССГ, в което съдът изрично е дал указания съхранението на личните данни на оспорващия, свързани с извършената му полицейска регистрация през 2003 година, все още е необходимо за целите, за които те са обработвани или то понастоящем се осъществява в нарушение на чл. 4, ал. 1, б. В и Д от Директива 2016/680.Предвид съображенията на СЕС изложени в Решението, в процесния случай следва да се приеме, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на оспорващия и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, включително във връзка със защита на националната сигурност,

противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Необходимо е административният орган да направи мотивирана преценка дали липсата на данни Н. К. Б. да е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след изтичане на изпитателния срок на наложеното му наказание „лишаване от свобода“, представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред.

В оспорената Заповед липсва изпълнение на дадените задължителни указания от страна на АССГ в отменителното му решение, като няма отговор на най- важния въпрос, който съдът е дал задължителни указания да направи мотивирана преценка дали липсата на данни Н. К. Б. да е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след изтичане на изпитателния срок на наложеното му наказание „лишаване от свобода“, представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, а напротив има посочване относно присъдата и нейното влизане в сила, но няма изпълнение указанията на съда, цитирани по- горе, а напротив административният орган се е позовал само и единствено на осъждането на ищеца , без да изпълни указанията на съда и да прецени именно липсата на извършено престъпление в периода след изтичане на изпитателния срок представлява ли по- малък риск от гледна точка на целите на противодействие на престъпността или опазване на обществения ред.

Следва да бъде посочено, че съгласно разпоредбата на чл.177,ал.2 АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.Повторно издаденият акт със същото съдържание като отменения, не поражда правни последици.Еднакво е съдържанието, когато са разпоредени същите права и задължения на същите фактически основания. Нищожен е и актът, издаден в нарушение на задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона.Административните органи са обвързани от съдебните решения по административни дела и в частност в настоящия случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност, наложена му от задължителните указания по тълкуване и прилагане на материалния закон от съда. Административният орган не е спазил дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Всичко това води до едно незачитане на съдебното решение, което прави издаденият административен акт нищожен и непораждащ правни последици,защото влязлото в сила Решение №7379/04.06.2024 година по адм.дело № 3968/2024 година по описа на АССГ, с което е отменена Заповед, рег. № 3286з-997/13.03.2024 година има действие по отношение на всички / по аргумент от разпоредбата на чл.177,ал.1 от АПК и правоустановяващото действие на това съдебно решение се изразява в разпоредените права за страните по делото, изведени от установените по делото факти. Административният орган, издавайки оспорената Заповед без да се съобрази с влязлото в сила съдебно решение на АССГ е издал един нищожен административен акт, противоречащ на влязлото в сила съдебно решение, което предпоставя обявяването и. В този смисъл е РЕШЕНИЕ № 6 ОТ 02.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 3347/2013 Г., III ОТД. НА ВАС, Решение № 8349/12.06.2013 година по адм.дело № 6707/2013 година - Четвърто отделение и редица други съдебни решения. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната препсика следва да бъде изпратена на административния орган за ново разглеждане, при което следва да се съобрази с дадените указания с влязлото в сила съдебно Решение № 7379/04.06.2024 година ,постановено по адм.дело № 3968/2024 година по описа на АССГ.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноси е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 1310 лева-заплатен адвокатски хонорар и внесена държавна такса.

Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основании ечл.177,ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № 3286з-3114/19.08.2024 година на Директор Главна дирекция “Национална полиция” [населено място], с която последният отказал снемането на полицейска регистрация № 20612/13.11.2003 година по описа на 05 РУ при СДВР на Н. К. Б..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“ ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА С ВЛЯЗЛО В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ №7379/04.06.2024 година по адм.дело № 3968/2024 година по описа на АССГ.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“ ДА ЗАПЛАТИ НА Н. К. Б. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 1310 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: